

ความเข้าใจและการพูดคำนามของนักเรียนอนุบาล อายุระหว่าง 4 - 5 ปีในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น

เบญจมาศ พระธานี*

กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ*

อนุสรณ์ สุนทรพงษ์**

* ภาควิชาโสต ศอ นาสิก การังชีวิตา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

** ภาควิชาชีวสถิติ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

The Comprehension and Production of Nouns among the Children Aged 4 to 5 years in the Kindergarten School in the Municipality of Khonkaen Province

Benjamas Prathanee*, Krisana Lertsukprasert*, Anusorn Sunthornpong**

* *Department of Otolaryngology, Faculty of Medicine Khon Kaen University*

** *Department of Biostatistic, Faculty of Public Health, Khon Kaen University*

The purpose of this research is to study the abilities of children aged 4 to 5 years to comprehend and express four kinds of nouns namely : animals, objects, plant and food, and colours.

The instrument used in this study was a picture test constructed by researchers. The test included 86 nouns, each in colour picture. The test was administered to 327 children (155 females and 172 males) selected randomly from kindergarten schools in Khonkaen. The data was statistically analyzed to show that abilities in comprehension and production of these nouns.

The results of this study indicated that the comprehension and production of common nouns in daily life are greater performs than the uncommon. Besides, these common nouns have also special characteristics, which are attractive to the children. The subjects exhibited the abilities to comprehend those nouns more than the abilities to express them. The subjects were able to understand and use the names of animals the most and the names of colours the least. Moreover, it was shown that there was no significant difference in most abilities between sexes to comprehend and express nouns in this study.

บทนำ

พัฒนาการด้านภาษาและการพูดเป็นพื้นฐานของการพัฒนาด้านอื่นๆ เช่น สถิติปัญญา และด้านอารมณ์ เป็นต้น หากมีความบกพร่องของพัฒนาการส่วนนี้ก็จะส่งผลต่อพัฒนาการส่วนรวม

ทั้งหมดด้วย การพูดเป็นวิธีการสื่อความหมายที่ใช้มากและมีประสิทธิภาพที่สุด ผู้ป่วยที่มีปัญหาทางภาษาและการพูดจึงมีความบกพร่องด้านการสื่อความหมาย และปรากฏอาการทุกครั้งที่มีการพูด ในการวินิจฉัยและบำบัดรักษาผู้ป่วยที่มี

ปัญหาเหล่านี้จำเป็นจะต้องมีเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบ และเป็นหลักในการพัฒนาภาษาและการพูด ตลอดจนเป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการรักษา เกณฑ์การพัฒนาคำศัพท์ประเภทต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งและเป็นพื้นฐานของการพัฒนาภาษาและการพูดที่ได้ศึกษาไว้แล้ว ทั้งในและต่างประเทศนั้น⁽¹⁻⁶⁾ สามารถใช้เป็นแนวทางได้อย่างกว้าง ๆ แต่ไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียดใน ช่วงอายุต่าง ๆ คำนามเป็นศัพท์ประเภทแรกที่เด็กเรียนรู้ทั้งด้านความเข้าใจและการพูด และเพื่อเป็นการต่อเนื่องกับการศึกษาเรื่องความเข้าใจและการพูด คำนามของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี และ 2-3 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น ที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาไว้แล้ว จึงได้ทำการศึกษาต่อในนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น ซึ่งมุ่งหวังที่จะนำเอาผลการศึกษานี้ไปเป็นแนวทางในการวินิจฉัย วางแผนการฝึกพูดและให้คำแนะนำญาติผู้ป่วยที่มีความบกพร่องทางภาษา และการพูด เช่น ผู้ป่วยที่ได้รับบาดเจ็บที่สมองเด็กที่มีการพัฒนาภาษาและการพูดล่าช้าซึ่งส่วนใหญ่ผู้ป่วยดังกล่าวอยู่ในจังหวัดขอนแก่น และจังหวัดใกล้เคียงในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วิธีการศึกษา

ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาคำนาม 4 หมวด คือ หมวดที่ 1 ชื่อสัตว์ หมวดที่ 2 ชื่อสิ่งของ หมวดที่ 3 ชื่อพืชและอาหาร และหมวดที่ 4 ชื่อสี โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบขึ้นเองจากการเรียงลำดับคำนามที่ได้จากการวิจัยต่าง ๆ⁽¹⁻³⁾ ตามความถี่ที่เด็กวัยนี้พูดได้โดยเลือกคำนามที่มีความถี่ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป นำไปทดสอบหาความเที่ยงตรงแล้วเลือกคำนามที่มีคะแนนซึ่งได้จากการทดสอบอยู่ระหว่าง $x \pm SD$ นำมาสร้าง

เป็นแบบทดสอบประกอบด้วยคู่มือในการใช้แบบทดสอบและรูปภาพของสิ่งของต่าง ๆ ที่มีชื่อเป็นคำนาม จำนวน 86 รูปภาพ แต่ละรูปภาพแทนคำนาม 1 คำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักเรียนอนุบาลจำนวน 327 คน เป็นหญิง 155 คน ชาย 172 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างนักเรียนในโรงเรียนอนุบาลที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น รวม 18 แห่ง ผู้วิจัยและคณะได้ทำการรวบรวมข้อมูลจากการทดสอบนักเรียนอนุบาลทีละคน คนละประมาณ 15-30 นาที ในการทดสอบด้านการพูดจะให้เด็กบอกชื่อรูปภาพครั้งละ 1 รูปตามขั้นตอนในคู่มือแบบทดสอบถ้าเด็กสามารถบอกชื่อรูปภาพได้จะให้ 1 คะแนน ส่วนการทดสอบด้านความเข้าใจทำเฉพาะในรูปที่เด็กไม่สามารถบอกชื่อได้ เพราะในรูปที่เด็กสามารถบอกชื่อได้จะถือว่าเด็กเข้าใจแล้ว การทดสอบในด้านนี้ผู้วิจัยจะวางรูปภาพที่เด็กไม่สามารถพูดบอกชื่อได้ครั้งละ 2 รูปบอกให้เด็กชี้รูปภาพ 1 รูปตามคำสั่งในคู่มือและนำเอารูปนั้นออกไป เอารูปอื่นมาวางแทนแล้วบอกให้เด็กชี้ตามคำสั่งอีก ทำอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ จนหมดทุกรูปภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สูตรทางสถิติดังนี้

- สูตรการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (t-test)

- สูตรการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างกลุ่มหลายกลุ่ม (ANOVA ONE WAY)

ผลการศึกษา

ผลการวิเคราะห์การเรียนรู้คำนามของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่นมีดังนี้

1. ความสามารถด้านความเข้าใจและการพูดคำนามของนักเรียนอนุบาล เรียงลำดับความตามร้อยละ จากมากไปหาน้อยตามตารางที่ 1 และตารางที่ 2

2. คำนามที่นักเรียนอนุบาลร้อยละ 75 ขึ้นไปเข้าใจ คือ คำนามทั้งหมดที่นำมาศึกษา ส่วนคำนามที่นักเรียนอนุบาลกลุ่มนี้ร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้เรียงลำดับตามร้อยละจากมากไปหาน้อยตามตารางที่ 3

3. ความสามารถด้านความเข้าใจสูงกว่าด้านการพูดในคำนามทุกหมวดที่นำมาศึกษา

4. การเปรียบเทียบความสามารถด้านความเข้าใจ และการพูดคำนามหมวดต่างๆ ของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุ 4-5 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น

4.1 การเปรียบเทียบความสามารถด้านความเข้าใจคำนามหมวดต่างๆ ปรากฏดังนี้

ความสามารถด้านความเข้าใจคำนามหมวดชื่อสัตว์สูงกว่าชื่อสิ่งของมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.0149$ $P<0.05$)

ความสามารถด้านความเข้าใจคำนามหมวดชื่อสิ่งของสูงกว่าชื่อสิ่งของมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.0141$ $P<0.05$)

ความสามารถด้านความเข้าใจคำนามหมวดชื่อพืชและอาหารสูงกว่าชื่อสิ่งของมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.0139$ $P<0.05$)

ความสามารถด้านความเข้าใจคำนามหมวดชื่อสัตว์สูงกว่าชื่อสิ่งของอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.008$ $P<0.05$)

ความสามารถด้านความเข้าใจคำนามหมวดชื่อสัตว์สูงกว่าชื่อพืชและอาหารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.0010$ $P<0.05$)

ความสามารถด้านความเข้าใจคำนามหมวดชื่อสิ่งของสูงกว่าชื่อพืชและอาหารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.0002$ $P<0.05$)

4.2 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดคำนามหมวดต่างๆ ปรากฏดังนี้

ความสามารถด้านการพูดคำนามหมวดชื่อสัตว์สูงกว่าชื่อพืชและอาหาร และชื่อสิ่งของมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.0837$ $P<0.05$) และ $D=0$ $P<0.05$)

ความสามารถด้านการพูดคำนามหมวดชื่อสิ่งของสูงกว่าชื่อสิ่งของมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.1037$ $P<0.05$)

ความสามารถด้านการพูดคำนามหมวดชื่อสัตว์และหมวดชื่อสิ่งของไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.0359$ $P>0.05$)

ความสามารถด้านการพูดคำนามหมวดชื่อสิ่งของและชื่อพืชและอาหารไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.0478$ $P>0.05$)

ความสามารถด้านการพูดคำนามหมวดชื่อพืชและอาหารและชื่อสิ่งไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($D=0.0553$ $P>0.05$)

5. การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้คำนามระหว่างเพศหญิงและเพศชายของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น ปรากฏผลดังนี้

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนอนุบาลมีความสามารถด้านความเข้าใจคำนามหมวดชื่อสัตว์ชื่อสิ่งของและชื่อสัตว์ระหว่างเพศหญิงและเพศชายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($t=0$, $t=1.2650$ และ $t=1.4950$)

$P > 0.05$) แต่สำหรับความสามารถด้านความเข้าใจ คำนามหมวดชื่อพืชและอาหารในเพศชายสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($t = -4.6959$ $P < 0.05$)

ส่วนความสามารถด้านการพูดนั้นพบว่า นักเรียนอนุบาลสามารถพูดคำนามหมวดชื่อสิ่งของ ชื่อพืชและอาหาร และชื่อสัตว์ระหว่างเพศหญิง

และเพศชายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($t = -1.4714$, $t = 0.0444$, และ $t = -0.798$ $P > 0.05$) แต่สำหรับความสามารถด้านการพูดคำนามหมวดชื่อสัตว์เพศชายจะสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($t = -2.8823$ $P < 0.05$)

ตารางที่ 1 คำนามหมวดต่าง ๆ ที่นักเรียนอนุบาลเข้าใจคิดเป็นร้อยละ

หมวดคำนาม	ร้อยละ	คำนามที่นักเรียนอนุบาลสามารถเข้าใจ
ชื่อสัตว์	100 99.70 - 99.99	ปู ไก่ เป็ด นก ลิง กระต่าย กบ ปลา เสือ ช้าง หมู ม้า แมว หมา วัว ควาย
ชื่อสิ่งของ	100 99.10 - 99.99	แก้ว หมวก ลูกโป่ง ปืน กางเกง รถ มัด ดินสอ ทีวี ก้อนหิน เรือ ว่า ตุ๊กตา ขวด ชง ประตู่ ไฟ เสื้อ ผ้า บันได โต๊ะ เชือก กระชก กระจัง หม้อ กะทะ เข็ม หนังสือ เต้า สะพาน รถไฟ ถัง กระเป๋้า กระดาษ เส้า ตู้ ร่ม จาน
ชื่อพืชและอาหาร	100 99.10 - 99.99	ดอกบัว ดอกไม้ มะละกอ มังคุด มะม่วง ฝรั่ง ส้ม กล้วย มะนาว พริก หญ้า ต้นไม้ ปลาหู ไข่ ข้าว น้ำ ชมพู่ ถั่ว เนื้อ แอง ผัก มะพร้าว
ชื่อสี	100 98.30 - 98.65	สีดำ สีแดง สีเขียว สีขาว สีส้ม สีเหลือง สีน้ำตาล สีน้ำเงิน สีฟ้า สีม่วง

ตารางที่ 2 คำนามหมวดต่างๆ ที่นักเรียนอนุบาลพูดได้คิดเป็นร้อยละ

หมวดคำนาม	ร้อยละ	คำนามที่นักเรียนอนุบาลสามารถพูดได้
ชื่อสัตว์	99.56 - 100 94.80 - 99.55	ไก่ นก ลิง ปลา ช้าง แมว เสือ หมา ปู เปิด กระต่าย หมู กบ ม้า วัว กวาย
ชื่อสิ่งของ	97.91 - 100 73.70 - 97.90	แก้ว หมวก ลูกโป่ง ปืน กางเกง กระเป๋า รถ มัด ดินสอ ทีวี ก้อนหิน เรือ รถไฟ จาน ร่ม ว่าว ตุ๊กตา ขวด ชง ประตู่ ไฟ เสื้อผ้า บ้านโด โต๊ะ เชือก กระจก ตุ๊กตา ล้อ กระจง หม้อ กระดาษ กะทะ เข็ม หนังสือ เสา สะพาน เต้า
ชื่อพืชและอาหาร	95.56 - 100 58.10 - 95.55	กล้วย พริก ข้าว ไข่ ส้ม ต้นไม้ ดอกไม้ น้ำ ถั่ว ปลาทุ มะม่วง หญ้า ผัก มะนาว มะละกอ ฝรั่ง ชมพู่ มะพร้าว เนื้อ ดอกบัว มังคุด แคน
ชื่อสี	87.01 - 97.90 62.70 - 87.00	สีดำ สีแดง สีขาว สีส้ม สีเหลือง สีเขียว สีฟ้า สีม่วง สีน้ำตาล สีน้ำเงิน

ตารางที่ 3 คำนามที่นักเรียนอนุบาลร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้

หมวดคำนาม	คำนามที่นักเรียนอนุบาลพูดได้
ชื่อสัตว์	ไก่ นก ลิง ปลา ช้าง แมว เสือ หมา ปู เปิด กระต่าย หมู กบ ม้า วัว กวาย
ชื่อสิ่งของ	แก้ว หมวก ลูกโป่ง ปืน กางเกง กระเป๋า รถ มัด ดินสอ ทีวี ก้อนหิน รถไฟ จาน ร่ม ว่าว ตุ๊กตา ขวด ชง ประตู่ ไฟ เสื้อผ้า บ้านโด โต๊ะ กระจก ตุ๊กตา ล้อ กระจง หม้อ กระดาษ กะทะ เข็ม หนังสือ เสา สะพาน
ชื่อพืชและอาหาร	กล้วย พริก ข้าว ไข่ ส้ม ต้นไม้ ดอกไม้ น้ำ ถั่ว ปลาทุ มะม่วง ดอกบัว เนื้อ มะพร้าว ชมพู่ ฝรั่ง มะละกอ มะนาว ผัก หญ้า
ชื่อสี	สีดำ สีขาว สีส้ม สีเหลือง สีม่วง สีเขียว สีฟ้า

สรุปและวิจารณ์

ผลการศึกษาครั้งนี้สามารถแยกสรุปและวิจารณ์ได้ดังนี้

1. ความสามารถด้านความเข้าใจและการ

พูดคำนามของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4 - 5 ปีในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น

1.1 ด้านความเข้าใจ

จากตารางที่ 1 พบว่านักเรียนอนุบาลทุกคนสามารถเข้าใจคำนามที่นำมาศึกษาเป็นส่วนใหญ่

คิดเป็นร้อยละ 98.30 - 100 จึงอาจกล่าวได้ว่า คำานามที่นำมาศึกษาเป็นคำศัพท์พื้นฐานของเด็กวัยนี้ และเมื่อพิจารณาถึงคำานามเหล่านี้แล้วพบว่า เป็นคำานามที่มีความเด่นเฉพาะตัว มีคุณสมบัติเฉพาะ ได้ยินชื่อและได้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน อยู่เป็นประจำ จึงทำให้เด็กเรียนรู้ความเข้าใจได้เร็ว เช่น “หมา” เป็นชื่อสัตว์ที่เด็กเห็นได้บ่อยในชีวิตประจำวัน มีเสียงท่าเฉพาะตัว “ดินสอ” เป็นชื่อสิ่งของที่เด็กได้ใช้และเกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาและคำากล่าวของผู้ศึกษาคนอื่น ๆ⁽⁸⁻¹³⁾

สำหรับในเรื่องสีนั้น สีที่เด็กเข้าใจส่วนใหญ่เป็นชื่อสีที่เด็กเกี่ยวข้องกับความเป็นประจำดังความสนใจของเด็ก เป็นสีที่ดูชัดในวัตถุได้มาก จึงสามารถมองเห็นได้ชัดเจน⁽¹⁴⁾ ซึ่งจะเรียนรู้ได้ก่อนสีที่ไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับเด็ก ไม่ดึงดูดความสนใจของเด็ก และเป็นสีที่ดูชัดลงในวัตถุได้น้อยเพราะสะท้อนกลับจากวัตถุเป็นส่วนใหญ่

1.2 ความสามารถด้านการพูด

จากตารางที่ 2 พบว่าคำานามที่นักเรียนอนุบาลสามารถพูดได้มากที่สุดเป็นชื่อของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตของเด็ก มีความถี่ในการใช้ในชีวิตประจำวันสูง และเป็นคำง่ายๆ ที่ประกอบด้วยเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ที่เด็กวัยนี้ออกเสียงได้แล้ว⁽¹⁶⁻¹⁷⁾ ส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดียวมากกว่าคำหลายพยางค์ซึ่งเด็กจะเรียนรู้ได้เร็วกว่า⁽¹⁸⁾ เช่น “ไก่” เป็นสัตว์ที่มีชื่อเป็นพยางค์เดียว มีอยู่ในตำราเรียนของเด็กอนุบาล และมีปรากฏให้เห็นบ่อยๆ ในชีวิตประจำวัน หรือ “แก้ว” เป็นคำพยางค์เดียว และเด็กได้ยินชื่อบ่อยครั้งเพราะต้องใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นต้น ผลการศึกษาครั้งนี้ตรงกับผลการศึกษาของผู้อื่น⁽¹⁾

2. คำานามที่นักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น ร้อยละ 75 ขึ้นไปเข้าใจและพูดได้

2.1 คำานามที่นักเรียนอนุบาลร้อยละ 75 ขึ้นไปเข้าใจ

คำานามที่นักเรียนอนุบาลร้อยละ 75 ขึ้นไปเข้าใจนั้น คือ คำานามทั้งหมดที่นำมาศึกษา ผลการศึกษาครั้งนี้คล้ายคลึงกับข้อสรุปของผู้อื่น^(6,19) จึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กในวัยนี้สามารถเข้าใจคำานามพื้นฐานแล้ว หรืออาจเข้าใจคำานามต่างๆ ได้มากกว่าจำนวนคำานามที่นำมาศึกษาก็ได้ ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปจึงควรเพิ่มจำนวนคำานามหรือคำศัพท์ที่จะศึกษาให้มากขึ้น

2.2 คำานามที่นักเรียนอนุบาลร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้

จากตารางที่ 4 คำานามที่นักเรียนอนุบาลร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้ มีจำนวน 81 คำ จากคำานามที่นำมาศึกษาทั้งหมด 86 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 94.19 โดยเฉพาะหมวดชื่อสัตว์เด็กสามารถพูดคำานามที่นำมาศึกษาได้ทั้งหมด และชื่อสิ่งของเด็กสามารถพูดคำานามที่นำมาศึกษาได้ 37 คำ จากคำานามที่นำมาศึกษา 38 คำ ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาคนอื่น ๆ ที่ได้ศึกษาไว้แล้ว⁽¹⁰⁾ จึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กวัยนี้พูดคำศัพท์พื้นฐานภาษาแม่ได้แล้ว

3. การเปรียบเทียบความสามารถด้านความเข้าใจและการพูดคำานามแต่ละหมวดของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น

จากผลการศึกษาครั้งนี้พบว่านักเรียนอนุบาลมีความสามารถด้านความเข้าใจคำานามสูงกว่าด้านการพูดคำานามทุกหมวดที่นำมาศึกษา ซึ่งตรงกับผลการศึกษาและข้อสรุปของคนอื่น ๆ^(10,18-21)

จึงอาจกล่าวได้ว่าการเรียนรู้คำศัพท์นั้นเด็กจะต้องเข้าใจความหมายก่อนจึงจะพูดได้ถูกต้อง

4. การเปรียบเทียบความสามารถด้านความเข้าใจและการพูดคำนามหมวดต่าง ๆ ของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปีในเทศบาลเมืองขอนแก่น

4.1 การเปรียบเทียบความสามารถด้านความเข้าใจคำนามหมวดต่าง ๆ

ผลการศึกษาครั้งนี้สรุปได้ว่านักเรียนอนุบาลเข้าใจคำนามแต่ละหมวดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้คือ หมวดชื่อสัตว์ ชื่อสิ่งของ ชื่อพืช และอาหาร และชื่อสี อาจเป็นเพราะว่าสัตว์เคลื่อนไหวได้ มีคุณสมบัติเฉพาะตัวดังได้กล่าวมาแล้ว ส่วนสิ่งของเกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรงในชีวิตประจำวัน จึงทำให้เด็กเข้าใจได้เร็วกว่าคำนามอีก 2 หมวด ซึ่งคล้ายกับคำกล่าวที่ว่าเด็กอายุ 3 ปีจะเข้าใจชื่อสัตว์และสิ่งของที่คุ้นเคยได้ทั้งหมด^(4,5) ส่วนหมวดชื่อสีที่เด็กเข้าใจได้น้อยที่สุด อาจเป็นเพราะสีเป็นนามธรรม และในการแยกแยะความแตกต่างของสีต้องอาศัยความละเอียด ซึ่งเด็กวัยนี้ไม่พร้อม อีกทั้งยังไม่สามารถใช้ประสาทสัมผัสหลายทางในการรับรู้เหมือนกับสัตว์ สิ่งของ พืชและอาหารมีเพียงการได้ยินชื่อและการมองเห็นเท่านั้น เด็กจึงเข้าใจน้อยหรือช้ากว่าหมวดอื่น ๆ

4.2 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดคำนามหมวดต่าง ๆ

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักเรียนอนุบาลสามารถพูดคำนามหมวดชื่อสัตว์ได้สูงกว่าชื่อพืชและอาหาร และชื่อสีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งตรงกับการศึกษาของผู้ที่ได้ศึกษาไว้แล้ว อาจเป็นเพราะว่าสัตว์เป็นสิ่งมีชีวิต เคลื่อนไหวได้ดึงดูดความสนใจเด็กได้ดี⁽²¹⁾ มีเสียงร้องเฉพาะ

ตัว ใช้งานได้เฉพาะอย่าง เด็กจึงแยกแยะสัตว์แต่ละชนิดได้เร็วกว่าชื่อพืชและอาหาร นอกจากนั้นในหมวดชื่อพืชและอาหารเด็กมักพบเห็นในลักษณะแปรรูปแล้ว ทั้งเด็กวัยนี้ยังไม่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องโดยตรงเพราะเด็กยังเล็กไม่เหมาะที่จะพาไปเห็นสภาพของจริงที่ตลาด หรือฝึกหัดทำอาหาร ส่วนหมวดชื่อสีเป็นคำนามที่เป็นนามธรรม มีความละเอียด ต้องอาศัยการแยกแยะที่ยากและซับซ้อนอย่างเป็นระบบ เด็กจึงเรียนรู้ได้ช้ากว่าคำนามหมวดชื่อสัตว์ เพราะเด็กจะเรียนรู้คำนามที่ง่าย ๆ ก่อนคำนามที่ยากและซับซ้อนกว่า⁽²²⁾ จากการศึกษาครั้งนี้ยังพบอีกว่านักเรียนอนุบาลสามารถพูด ชื่อคำนามชื่อสัตว์และชื่อสิ่งของได้ปริมาณใกล้เคียงกัน สามารถพูดชื่อสิ่งของ และชื่อพืชและอาหารได้ปริมาณใกล้เคียงกัน สามารถพูดชื่อพืชและอาหาร และชื่อสีได้ปริมาณใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าคำนามแต่ละคู่ที่เปรียบเทียบกันนั้นต่างมีอยู่ในชีวิตประจำวันที่เด็กมีโอกาสพบเห็นเกี่ยวข้องด้วยเท่า ๆ กันเด็กจึงได้รับการสอนและพูดได้ปริมาณไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านความสามารถในการพูดคำนามหมวดชื่อสิ่งของสูงกว่าชื่อสีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั้น กล่าวได้ว่าสิ่งของอยู่ในแวดล้อมรอบตัวเด็ก ซึ่งเด็กต้องใช้เป็นประจำ เช่น เด็กต้องใช้ดินสอ กระเป๋ เล่นตุ๊กตา หรือป้อนอยู่เสมอ ฯลฯ จึงได้รับการสอนก่อนสิ่งอื่น^(11,23) ในทางตรงกันข้ามสีเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน ยากแก่การแยกแยะ จึงทำให้เรียนรู้การพูดได้น้อยกว่าหมวดชื่อสิ่งของ

5. การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้คำนามระหว่างเพศหญิงและเพศชายของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปีในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น

ผลการศึกษาค้นพบว่า นักเรียนอนุบาลเพศชายมีความสามารถในการพูดคำนามหมวดชื่อสัตว์สูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจให้เหตุผลได้ว่าเด็กผู้ชายชอบเล่นของเล่นที่เป็นหุ่นจำลองของเลียนแบบเสียงสัตว์และยังชอบท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ จึงสามารถพบสิ่งเหล่านี้ตามสวนสนุก ศูนย์การค้า รวมทั้งเห็นสัตว์ตัวจริงที่มีเสียงตามบ้านหรือสวนสัตว์ได้มากกว่าเด็กเพศหญิง ส่วนเด็กเพศหญิงชอบเล่นของเล่นที่เป็นการเลียนแบบบทบาทของแม่ เช่น เล่นป้อนข้าว อาบน้ำให้ตุ๊กตาฯ จึงมีโอกาสเรียนรู้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับงานบ้านมากกว่าชื่อสัตว์ต่าง ๆ ผลการศึกษาค้นครั้งนี้แตกต่างจากผลการศึกษาของนักวิจัยคนอื่น ๆ^(9,24) ส่วนความสามารถในด้านการพูดคำนามหมวดสิ่งของ ชื่อพืชและอาหาร และชื่อสี และความสามารถในด้านความเข้าใจคำนามหมวดชื่อสัตว์ และหมวดชื่อสีของนักเรียนอนุบาลเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษาค้นครั้งนี้คล้ายคลึงกับผลการศึกษาของผู้วิจัยหลายท่าน^(21,25-27) ทั้งนี้อาจเนื่องจากความแตกต่างเรื่องเพศในการเรียนรู้คำนามมีแนวโน้มจะหมดไป เพราะความเจริญด้านการสื่อสาร⁽²⁷⁾ ตลอดจนโอกาสในการส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ ของเด็กในโรงเรียนอนุบาลต่าง ๆ มีเท่าเทียมกัน จึงทำให้องค์ประกอบด้านนี้มีความแตกต่างน้อยลงไป

สำหรับความสามารถด้านความเข้าใจคำนามหมวดชื่อพืชและอาหารของเด็กเพศชายสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้น ต่างจากผลการศึกษาที่ผ่านมา^(24,27) อาจกล่าวได้ว่าเด็กวัยนี้ยังไม่มีความพร้อมในการเรียนรู้เรื่องนี้ แต่เด็กเพศชายมักมีกิจกรรมเกี่ยวกับการสำรวจมากกว่าเด็กเพศหญิงเพราะเด็กเพศชายจะสนใจ

และเล่นนอกบ้านมากกว่าเด็กเพศหญิง จึงมีโอกาสในการเห็นสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มากกว่า

จากผลการศึกษาครั้งนี้กล่าวได้ว่าองค์ประกอบเรื่องเพศเกี่ยวกับการเรียนรู้คำนามส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างเพศหญิงและเพศชาย แต่ควรหาข้อสรุปที่แน่นอนต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากหมวดเงินรายได้คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และได้รับความร่วมมืออย่างดีจากอาจารย์ใหญ่และคณะครูโรงเรียนอนุบาลในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่นในด้านการอำนวยความสะดวกเรื่องการเก็บข้อมูลและคุณกรณิศาเสมอหน้า ในด้านการจัดพิมพ์ จึงขอขอบคุณท่านที่ได้กล่าวนามมาไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

เอกสารอ้างอิง

1. กองการวิจัย กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. คำศัพท์ที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กใช้. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2517.
2. กองการวิจัย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน ตอนที่ 1 บัญชีคำและความถี่จากการสำรวจ. กรุงเทพฯ. กระทรวงศึกษาธิการ, 2508.
3. กองการวิจัย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน ตอนที่ 2 บัญชีคำต่าง ๆ ของเด็กวัยเริ่มเรียนในเขตจังหวัดพระนคร. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2509.
4. Dolch, E.W. Basic sight vocabulary. The Elementary School Journal 1936;36:456-460.
5. Carrow S.M.A. The Development of Auditory Comprehension of Language Structure in Children. JSHD 1968;33:99-111.
6. Carrow, E. Test for Auditory Comprehension of Language. The United States of America: Urban Research Group, 1973.
7. Daniel, W. Biostatistics. In: A Foundation of Analysis in the Health Service. London: John Wiley & Sons, Inc., 1974.

8. Dewey, J.Q., David, R., and Fau, A.S. Emotionally Loaded Words and the Acquisition of a Slight Vocabulary. *Journal of Educational Psychology* 1966;174-178.
9. Nelson, K. Structure and Strategy in Learning to Talk. *Monographs of the Society for Research in Child Development* 1973;38:1-135.
10. Glodin-Mdadow, S., Seligmom, M.E.P. and Gelman, R. Language in the Two-year old. *British Journal of Disorders of Communication* 1973; 8:42-46.
11. Miller, G.A. The Acquisition of Word Meaning. *Child Development* 1978;49:999-1004.
12. Leonard. L.B. et.al. Factor Influencing Early Lexical Acquisition Lexical Orientation and Phonological. *Child Development* 1981;52: 886-887.
13. Leonard L.B. et.al. Picture Naming in Language-Impaired Children. *JSHR* 1983;26:609-615.
14. ศักดา คิริพันธ์. แสงฉบับประสบการณ์. พระนคร : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2511.
15. Schwartz, R.G. and Terrell, B.Y. The Role of Input Frequency in Lexical Acquisition. *Journal of Child Language* 1983;10:57-64.
16. Prather, E.M., Hedrick, D.L. and Kern, C.A. Articulation Development in Children Aged Two to Four Years. *JSHD* 1975; 40:179-191.
17. Stewart, S.R. and Weyloight, G. Articulation Norms Used by Practicing Speech-Language Pathologist in Oregon: Result of Survey. *JSHD* 1980;45:103-111.
18. Hurlock, E.B. *Child Development*. New York: Mc Graw-Hill Book Company, 1972.
19. Breckenridge, M.E. and Murphy, M.N. *Growth and Development of the Young Child*. Philadelphia : W.B. Saunders Company, 1969.
20. Benedict, H. Early Lexical Development : Comprehension and Production. *Journal of Language* 1977;6:183-200.
21. Nelson. K., Rescoria, L. and Gruendel. Early Lexicons: What do they mean?. *Child Development* 1978;49:960-968.
22. Prawat, R.S. and Wildfong, S. The Influence of Functional Context on Children's Labeling Responses. *Child Development* 1980;51:1057-1060.
23. Sander, D.A. *Aural Rehabilitation*. New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1978.
24. Johnson, E.G. The Development of color Knowledge in Preschool Children. *Child Development* 1977;48:308-311.
25. Winitz, H. Language Skills of Male and Female Kindergarten Children. *JSHR* 1959;5:377-386.
26. Johnson, R.C. and Medinus, G.R. *Child Psychology : Behavior & Development*. New York : John willy & Sons, Inc., 1969.
27. Filuharty, N.B. The Disign and Standardization of a Speech and Language Screening Test for Use with Preschool Children. *JSHD* 1958:75-85.